

Chemarea străbunilor

Adaptare de
Stewart Ross

Ilustrații de
Vince Reid

Traducere din limba engleză de
Dașa Suciu

Editura Paralela 45

Pentru Zac Ross, cu dragoste, SR.

Pentru Bob, tatăl meu, VR.

Redactare: Maria-Magdalena Trandafir
Corectură: Mihaela Cosma
Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Chemarea străbunilor / adapt. de Stewart Ross; il. de Vince Reid;
trad. din lb. engleză de Dașa Suciuciu. – Pitești: Paralela 45, 2022
ISBN 978-973-47-3601-0
I. Ross, Stewart (adapt.)
II. Reid, Vince (il.)
III. Suciuciu, Dașa (trad.)
087.5

The Call of the Wild
Adaptare după povestea scrisă de Jack London

Copyright © Arcturus Holdings Limited
Romanian edition published by arrangement with Agenția Literară Livia Stoia
Copyright © Editura Paralela 45, 2022
Prezența lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

COMENZI – CARTEA PRIN POȘTĂ

EDITURA PARALELA 45

Bulevardul Republicii, nr. 148, Clădirea C1, etaj 4, Pitești,
jud. Argeș, cod 110177

Tel.: 0248 633 130; 0753 040 444; 0721 247 918

Tel./fax: 0248 214 533; 0248 631 439; 0248 631 492

E-mail: comenzi@edituraparelela45.ro

Tiparul executat la tipografia Editurii Paralela 45
E-mail: tipografie@edituraparelela45.ro

Cuprins

CAPITOLUL 1

Răpirea..... 4

CAPITOLUL 2

Legea bâtei și a colților..... 14

CAPITOLUL 3

Noul conducător..... 24

CAPITOLUL 4

Salvarea 34

CAPITOLUL 5

John Thornton..... 44

CAPITOLUL 6

Întoarcerea în sălbăcie..... 54

CAPITOLUL 1

Răpirea

Buck a fost un câine cum n-ai mai văzut altul. Talia lui uriașă se datora tatălui său, un Saint-Bernard, iar de la mama lui, un câine ciobănesc, moștenise istețimea. Aventurile nenumărate prin care a trecut au început cu stăpânii săi. Dar, într-un final, Buck a fugit în sălbăticie, către libertate.

Povestea noastră începe în California cea călduroasă și însorită.

În acest stat s-a născut Buck, în casa înstărită a judecătorului Miller. Cât a fost micuț, a dus o viață ușoară și confortabilă.

Casa era mare și avea porți late, care se deschideau înspre niște alei largi. Gazonul era curat, grădinile îngrijite și câmpurile bogate, iar Buck se bucura de toate.

Se juca prin iarbă și mergea la vânatoare cu fiii stăpânului, iar seara, stătea lungit în fața focului dogoritor și visa.

Toți ceilalți câini ai judecătorului îl respectau pe Buck. Pe lângă faptul că era mai mare și mai puternic decât ei, era și mai inteligent. Devenise conducătorul lor, rege peste proprietatea judecătorului. Înțelegea aproape orice, la fel ca o ființă umană.

Nu chiar totul... aproape tot. De exemplu, nu știa să citească ziarele. Dacă ar fi citit, ar fi aflat că necazul era pe aproape. În Nordul îndepărtat, pe

tărâmul ghețurilor și al zăpezilor, oamenii descoperiseră aur.

Sania era singurul mod de a călători pe întinderile de zăpadă aflate la mare distanță, unde se găsea aurul. Nu existau camioane și nici mijloace de tracțiune, iar caii nu supraviețuiesc în ger. Doar atelajele de câini puteau face față încărcăturilor grele.

Înhamă la sanie un terier sau un pudel!
Nu vor face nimic. Sunt prea mici și n-au putere; în plus, nu rezistă la temperaturile

foarte scăzute. Conducătorii de sanii au nevoie de câini de talie mare, cu mușchi puternici și cu blană groasă, care îi protejează de frig.

Buck era un astfel de câine. Manuel, unul dintre grădinarii judecătorului, și-a dat seama de acest lucru, așa că i-a venit în cap o idee urâtă.

Familia lui era numeroasă, însă el câștiga doar cât să-i întrețină pe toți. De aceea avea nevoie de mai mulți bani. Era jucător de cărți, dar pierdea de fiecare dată când juca.

Ajunsese într-o situație disperată, astfel că, într-o seară, când nimeni nu era prin preajmă, l-a strigat pe Buck.

— Haide, Buck! O să facem o plimbare.

Câinele avea încredere în Manuel, așa că a pornit alături de el prin livadă.

Ei au ajuns într-o gară mică, unde s-au întâlnit cu un om care i-a dat lui Manuel o sumă de bani.

CAPITOLUL 2

Legea bătei și a colților

Acum, că învățase legea bătei, Buck era pregătit pentru muncă. A fost cumpărat de doi canadieni, Perrault și François. Treaba lor era să livreze scrisori pe câmpurile aurifere.

Buck nu mai întâlnise până atunci oameni ca ei. Erau la fel de duri ca gheața pe care mergeau în călătoriile lor, dar cinstiți. Când câinii ascultau și munceau din greu, erau hrăniți și îngrijiți. Dar, vai și amar de cei slabi și leneși!

Perrault și François transportau scrisorile cu sania la sute de mile depărtare. Astfel au ajuns mai spre sud, în Seattle, să cumpere niște câini pentru atelajul lor. Pe lângă Buck, au mai cumpărat un câine blând, din rasa Terra Nova, pe nume Curly.

Apoi s-au întors în Alaska, dar pe mare. Pe vas, Buck a întâlnit doi câini husky din atelajul saniei: pe Spitz, conducătorul, și pe prăpăditul de Dave. A învățat repede să nu-l bage în seamă pe Dave, dar să fie atent la conducător. Spitz era deștept, viclean și fără milă.

Buck a mai învățat ceva. În clipa în care a pășit pe țărmul din Alaska, s-a trezit cu labele în aer. Ce era chestia aia ciudată, albă

și rece pe care călca? A fost pentru prima dată când a văzut zăpadă.

Viața în Alaska era aspră. Printre câini, legea colților spune că numai cei duri supraviețuiesc, iar Buck a învățat-o repede. Însă nu și blânda Curly.

Se instalaseră pentru o vreme lângă un depozit, iar Curly s-a apropiat de un husky să-l salute.

Fiara sălbatică s-a întors într-o clipită și a atacat-o cu colții. A sfâșiat fața lui Curly de la ochi până la falcă.

Imediat s-au strâns vreo treizeci sau patruzeci de câini husky. Au format un cerc tăcut în jurul celor doi luptători, așteptând ca unul dintre ei să se prăbușească. Rănită și furioasă, Curly a atacat. Câinele husky s-a ferit într-o parte și s-a repezit din nou cu colții.

Curly a încercat a treia oară. Câinele husky, un luptător cu experiență, o aștepta.

Când au fost față în față, acesta a lovit-o cu pieptul pe Curly și a pus-o la pământ.

Asta așteptaseră câinii din haită, au sărit peste Curly, înainte ca ea să apuce să se ridice. Schelălăia după ajutor, dar n-a venit nimeni. Buck a privit... și a ținut minte.

Văzuse cum funcționa legea colților: un câine care cădea în luptă era terminat. Buck a mai ținut minte ceva. Spitz urmărise scena cu zâmbetul pe față. Din acea clipă, Buck l-a disprețuit.

